

Det Lovforslag, der er oversendt til os fra Landstinget, skyldes et Forslag, der var fremsat af mine ærede Partifæller i det andet Ting, og som det var at vente, er der altsaa principiel Overensstemmelse mellem det Standpunkt, der er indtaget i dette Lovforslag og i det Forslag, som mit Parti udarbejdede under Udvalgsbehandlingen, og hvis Hovedtræk vi refererede i Betænkningen. De Punkter, som jeg her lægger Hovedvægten paa som de principielle, er for det første, at der af Skibsfarten bliver at yde en særlig Afgift, hvis Udbytte danner en Fond, som anvendes til Nedbringelse af Prisen paa saadanne Varer, hvis Pris er særlig paavirket af de høje Fragter, dernæst, at Afgiften skal udredes ikke af Skibenes Bruttoindsejling, men af deres Nettofortjeneste, og som det tredje Punkt, at der i Loven skal fastsættes bestemte Regler for Beløbets Anvendelse, saa at denne Anvendelse ikke skal være overladt til Administrationens frie Skøn, og saaledes, at for saa vidt man vil gøre Brug af denne Fond ud over de Anvendelser, som nævnes i Loven, skal dette ske efter Overenskomst mellem Ministeren og Tingenes Finansudvalg. Det var disse tre Punkter, vi lagde Hovedvægten paa, da dette Lovforslag sidst var til Behandling i dette Ting, og paa disse tre Punkter tilfredsstilles vi af Lovforslaget i den Skikkelse, det har faaet i Landstinget.

Der er Punkter, hvori dette Lovforslag afviger fra det Forslag, som vi havde stillet i Udvalget, og som var refereret i Betænkningen. Den vigtigste Afvigelse er, at medens vi som Anvendelse for den fra Skibsfarten indvundne Indtægt havde nævnt Nedsættelse af Priserne paa Majs og paa Kul til Husholdningsbrug og til Stat og Kommuner, fastholder Landstinget ganske vist Anvendelsen til Nedbringelse af Prisen paa Kul, men med Hensyn til Majs indskrænker man sig til, at Anvendelse skal kunne ske til Dækning af det Tab, som der eventuelt kan blive paaført Staten ved den af Indenrigsministeren med Tilslutning af Finansudvalgene indgaaede Overenskomst med Majsimportørerne. Desuden indføres der en ny Anvendelse, nemlig „til Udligning eller Formindskelse af det Tab, som Flæskeproducenterne lider ved den hjemlige Maksimalpris paa Flæsk, naar denne er mindre end den engelske Markedspris“.

Dette sidste Punkt er blevet betegnet som et slet og ret Tilskud til Flæskeproduktionen, og man har indvendt imod det, at det vilde virke irrationelt, idet Tilskud-

det nødvendigvis maatte blive større, jo højere Prisen var paa det engelske Marked, altsaa jo større Flæskeproducenternes Fortjeneste var. Jeg finder, at dette ikke er nogen retfærdig Bedømmelse af den af Landstinget vedtagne Bestemmelse. For det første er det ikke Meningen at give Flæskeproduktionen en Understøttelse, men at holde Flæskeproducenterne skadesløse for et Tab, der er paaført dem ved en Statsforanstaltning. Dernæst er det ikke Meningen, at Bidraget skal anvendes automatisk helt op til Toppen af den engelske Markedspris, thi der staar udtrykkeligt: „Udligning eller Formindskelse af det Tab“ o. s. v. Der er altsaa her et Spillerum, og man kan ikke med Rette gøre denne Indvending gældende. Ikke desto mindre er jeg af den Mening, at det vilde være rationellere og mere stemmende med Lovforslagets oprindelige Formaal at holde sig til det, som var blevet vedtaget her i Folketinget om Anvendelse til Nedsættelse af Prisen paa Majs, fordi man derved sætter Anvendelsen i mere direkte Forbindelse med Fragtstigningen, og tillige fordi den kommer til at virke i videre Kredse, idet Majs ikke alene er et væsentligt Grundprodukt for Svineproduktionen, men ogsaa bl. a. for Fjerkræavl. Men om dette Punkt er der altsaa afvigende Meninger i mit Parti. Ogsaa her i Folketinget findes der i mit Parti flere, der foretrækker den af Landstinget givne Affattelse. Paa den anden Side er det et Punkt, som jeg ikke kan tillægge afgørende Vægt ved Siden af de principielle Punkter, hvor det foreliggende Lovforslag falder sammen med det af os i Folketinget indtagne Standpunkt.

De andre Afvigelser maa jeg tillægge langt ringere Vægt. At Afgiften skal udredes fjerdingaarlig, og at der finder en endelig Opgørelse Sted ved Aarets Slutning, kan jeg ikke have nogen principiel Indvending imod. Heller ikke mod, at Afgiften begrænses til Aaret 1916. Jeg henleder Opmærksomheden paa, at der derved fremkommer en Fordel for det offentlige, thi efter det her i Tinget vedtagne Lovforslag og ogsaa efter det Forslag, Venstre havde stillet i Udvalget, vilde Afgiften først begynde at løbe for Fragter, indvundne ved Rejse paabegyndt efter den 17. Januar, det vil sige i Virkeligheden først et godt Stykke ind i Aaret, medens det her bliver hele Indtægten fra 1916, der bliver at regne med. Hvad Afgiftsraadet og Undtagelsesbestemmelserne angaar, er der ingen væsentlig Forskel. I Landstin-